

LUCIE BEATRICE J.

Titul osudu

Romantika na třetí

Titul osudu

Lucie Beatrice J.

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Řikonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako 66. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Lucie Beatrice J.

Obálka a grafika © Triss Moradream
Korektura a redakce: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc,

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-53031-32-5 epub

978-80-53031-31-8 PDF

978-80-53031-30-1 mobi

Anotace

Závěrečný díl série Romantika na třetí přináší opět tři příběhy. Tyty ovšem spojuje mnohé a značí jediné.

Titul osudu

Titul rodiny jejích rodičů měl předurčit její budoucnost, místo toho jí přinesl opovržení. Annie se trápila pod tíhou osudu. Vše se změnilo, když jí do života přišlo nové přátelství. Začal ji naplňovat pocit štěstí, avšak jen do chvíle, než zjistila, že je jen součástí plánu.

Stanula před těžkým rozhodnutím. Poslechla své srdce, kráčela vpřed, ale cesta jí vždy přinesla jen jeden titul – Covington.

Tohle jméno jí nepřinášelo jen lásku či štěstí, ale také bolest a žal. Rozhodne se vzdát nebo bude pod tíhou všeho bojovat?

Část první

Tak všechno začíná...

1. kapitola

„Ještě štěstí, že se blíží konec sezóny. Je to rok od roku únavnější. Edmund má pravdu, když říká: „Není nad venkov a jeho skromnost.“ Hraběnka upřela svůj pohled na zamyšlenou dívku. „Annie, posloucháš mě vůbec?“

Ta zvedla hlavu a přikývla. „Ano, poslouchám. Jistě máš pravdu.“

„Opravdu?“ tón hlasu zněl pochybovačně. „A můžeš mi, prosím, zopakovat, co jsem právě říkala?“

Annie se opět odmlčela. Stará žena měla oprávněné pochyby o pozornosti věnované jejím slovům.

Dívka sebou lehce trhla a pokusila se o provinilý úsměv. „Omlouvám se. Na okamžik jsem se zamyslela. O čem jsi mluvila, babičko?“

Paní domu si nahlas povzdechla: „Dítě, dítě. V posledních dnech jsi jako spící přízrak. Stalo se snad něco? Od posledního plesu jsou tvé myšlenky bůhví kde.“ Na chvíli se odmlčela. Žádného vysvětlení se ovšem nedočkala. „Nebo snad na tebe rovněž doléhá tíha společenského ruchu? Stačí říct. Můžeme odcestovat dříve. Nikde není psáno, že zde musíme setrvat celou sezónu –“

Nezdvořile a rázně byla přerušena její další slova. „Proč se tak ptáš? Sama jsi viděla chování druhých vůči nám. Od našeho příjezdu jsme jen... jak jen to říci,“ zamyslela se nad správným výrazem. „Trpění pro náš titul. Tvůj a dědečkův titul!“

Její babička však pouze pokrčila rameny.

„Viděla. Co na tom záleží? Věnovat tomu pozornost je pouhou ztrátou času. Všechno by bylo jiné, kdyby žili tví rodiče. Tvůj otec měl vážnost. Úctu všech ve společnosti. Bohužel, oba učinili tu strašnou nerozvážnost. Nepočkali na složení manželského slibu. Kdyby tvůj otec tak náhle nezemřel, a to ještě předtím, než stihl kněz požehnat jejich svazku, nemuselo z tebe být nemanželské dítě. Mluvily jsme spolu na toto téma mnohokrát. Proč se k tomu nyní vracíš?“

„Věděla jsi, že mě při uvedení do společnosti nepřijmou. Neměla bych zde vůbec být. Ujali jste se mě po smrti mé matky a vychovali. Přes všechny strasti, které to přinášelo. Jsem vám oběma vděčná, mám vás moc ráda, ale...“

„Tvá matka byla naše jediné dítě. Když zemřela při tvém narození, zůstala jsi nám jako vzpomínka na ni. O tom jsme již také hovořily.“

„Já vím.“

„Každý ve společnosti ví, kdo je tvůj otec. Původ nelze zpochybnit! Přestože Emily a Albert nebyli sezdáni. Tvůj manžel získá vše, co náleží naší rodině. Máš tedy svou hodnotu jako budoucí manželka. Již z tohoto prostého důvodu, jsme nemohli přehlédnout tuto sezónu a tvůj vstup do společnosti.“

Dívka usrkla čaj a znovu pohlédla na svou babičku.

„Mluvíš o původu, který nelze zpochybnit. O věnu, čítající veškerý majetek rodiny Beaufort. Přesto žádný sloužící nepřinesl od svého pána navštívenku či žádost o setkání s úmyslem požádat o moji ruku.“

„Za čtyři dny bude hlavní ples, který se uskuteční u lady Odertton. Dost času na vyjádření nápadníka.“ Stará dáma mrkla na svou vnučku. Ačkoliv měla již svá léta, její šibalské mrknutí vrátilo vždy Annie úsměv do tváře. Působilo to až legračně, když se dáma v letech potutelně usmála a mladistvým mrknutím dívku utěšovala. Milovala své prarodiče. Oba brali život tak, jak přicházel. Snažili se netrápit nad tím, co neměli možnost změnit či zvrátit. Na svůj věk rozhodně nevypadali. Tolik let jí obětovali. Svě rodiče znala pouze z obrazů a vyprávění. Hrabě i jeho choť se snažili vynahradit osamělost malé dívky. Stesk po matce a otci. Ačkoliv činili vše, co bylo v jejich moci, její srdce zaplnit nemohli. Nenaučila se smutek a zlé řeči lidí přecházet stejně jako její prarodiče.

„Tak, a dost řečí! Je čas na denní program. Co dnes budeme dělat?“

Dívka nemusela dlouze přemýšlet.

„Myslela jsem, že půjdeme do parku. Náš park na venkově je sice překrásný, ale ten londýnský má své kouzlo.“

Hraběnka si ztěžka povzdechla. Doufala spíše v návštěvu galerie.

„A nemůžeme navštívit spíše zástavu města?“

Annie posmutněla.

„Myslíš ty přeplněné výstavní sály nebo upovídané hraběnky v módním salónu? Raději zůstanu doma.“

Paní domu rezignovala. Zřejmě svou vnučku k obdivu soch a nových látek nepřesvědčí.

„Tak dobrá. Ale společnost ti bude dělat Mary. Já na to procházení zelení nemám ani pomyšlení.“

Jen ta slova dopověděla, její nejdražší vyskočila od stolu. Vtiskla jí pusku na tvář a během pár okamžiků vyběhla z jídelny. Nemohla se již dočkat toho kousku přírody uprostřed shonu a společenských povinností.

Slunečné počasí zlákalo do parku velmi mnoho lidí. Annie na okamžik zalitovala svého rozhodnutí. Doufala ve chvíli klidu od zkoumavých a opovrhujících pohledů. Uvědomovala si, jak bláhová její tužba byla.

Nakonec však našla kout, který se nacházel stranou všeho dění. Alespoň částečně.

Usedla na lavičku a zavřela oči. Cítila se tak příjemně.

Po chvíli však zaznamenala stín, jenž se mihl přes jasné sluneční světlo. Otevřela oči. Lehce zamžourala, aby zostrila svůj zrak. Snažila se rozeznat postavu stojící před ní. Nakonec spatřila neznámou dívku, která ji s úsměvem pozorovala. Mohla být stejného věku. Půvabná. Šaty podle poslední módy. Světlé vlasy měla elegantně vyčesány. Bylo více než možné, že se již dříve nacházely ve stejných sálech a místnostech. Annie ovšem nevěnovala příliš pozornosti lidem ve svém okolí. Na rozdíl od nich. Vždy, když zvedla svou hlavu, setkala se s pohledy, jež nechtěla vídat. Potkávala velké množství osob, které mohla již mnohokrát znát.

„Nechtěla jsem vás vylekat. Zde je ovšem jediné místo v celém parku, kde je možné se skrýt. Mohu se posadit?“ ukázala na místo vedle ní.

Annie se nejistě pousmála. Jako by ta neznámá dívka nevěděla, koho se ptá. Ještě s větší nejistotou přikývla na souhlas. Neznámá ihned přisedla a nepřestávala se usmívat. Stále ji pozorovala. Dívala se, jak rozevřela knihu, jak se začetla, jak obracela strany. Annie znervózňela. Doufala, že neznámá nepatří mezi vyptávače. Tak říkala těm, kteří nevynechali příležitost k položení třech otázek. Pokaždé těch

samých.

První otázka: Zda si je vědoma skutečnosti, že se ve společnosti nenachází ani jediný muž, který by hodlal vyjádřit svůj záměr oženit se s ní?

Druhá otázka: Proč i po svém neúspěšném uvedení do společnosti v ní nadále zůstává?

A poslední, ta nejbolestivější otázka: Proč nebere ohledy na své příbuzné a svým odchodem do ústraní nenavrátil rodu Beaufort alespoň část ztracené úcty?

Snažila se vnímat psané řádky, ale ztrácela se v písmenech jako kapka v moři. Déle to již nemohla snést. Zaklapla knihu a pohlédla na neznámou.

„Pokud se chcete stejně jako jiní zeptat na otázky související s mým původem, tak mě prosím nechejte být.“

„Mýlíte se. Nemám v úmyslu ptát se. Slyšela jsem různé otázky. I rozdílné odpovědi. Společnost není velmi kreativní, pokud se jedná o léty propíranou záležitost.“

Annie tato slova překvapila.

„Proč jste tedy zde? Omlouvám se, ale nevěřím, že je vaše přítomnost pouhou náhodou. Pokud jste si vědoma pomluv, tak víte, kdo jsem. Vaše rodina zajisté nebude souhlasit s naším setkáním. Matka bude lamentovat nad snížením šancí vedoucích k uzavření vhodného svazku. Otec vám nakáže zůstat mimo mou přítomnost.“

Dívka však zakroutila nesouhlasně hlavou. Její úsměv z tváře nevytizel.

„Máte pravdu. Vím, kdo jste. Omlouvám se za neomalenost, to já se nepředstavila. Jsem Alice, dcera hraběte Covington. Avšak má rodina nic namítat nebude. Má matka již nežije a otec je rozumný muž. Umí dát najevo nesouhlas s názorem společnosti. Chtěla jsem s vámi promluvit dříve, příležitost ovšem chyběla. Často se vytratíte dřív, než se očekává.“

„Mrzí mě to. Tedy myslím vaši matku. Mou babičku dlouhý pobyt ve společnosti velmi unavuje. Proto nezůstáváme déle.“

Snažila se hovořit přesvědčivě. Marně.

Úsměv slečny Covington prozrazoval, že rozumí skutečným

důvodům.

„Jsem tedy ráda, že se můžeme setkat zde.“

„Proč jste o naše setkání tolik stála? Jsem si vědoma smýšlení ostatních. Jak již bylo naznačeno, má přítomnost není žádoucí.“

Alice pokrčila rameny.

„A není to jedno? Důvody jsou různé. Stejně jako původ hlouposti lidí. Nikdo si nedá tu práci, aby zjistil, jaký člověk ve skutečnosti je. Nejdříve přichází zájem o původ, majetky či rodinné skandály. Nikoho, ani po uzavření sňatku, nezajímá podstata člověka. Ženy dohlíží na domácnost, sloužící a rodí děti. Muži chodí na lovy, spravují majetky, schází se v klubech, kde si poměřují... řekněme schopnosti, a plodí děti.“

Annie se tvářila zmateně. Takovou odpověď ani v nejmenším neočekávala.

„Zřejmě vám nerozumím.“

„Och, to nevadí. Snad jen mohu doufat, že se shledáme na hlavní plesové události sezóny. Budu naše setkání očekávat. Věřím, že z nás budou dobré přítelkyně.“ Po těchto slovech náhle vstala. Naposledy se usmála na zaskočenou dívku a odešla.

Až slova služebné ji znovu probrala ze zamyšlení: „Slečno, je čas na návrat. Paní hraběnka se po nás bude zajisté shánět.“

Přikývla.

„Ano, Mary. Máš pravdu, půjdeme.“

Hraběnka Beaufort se opravdu sháněla po své vnučce. Byla lehce zklamána, když se Annie omluvila a odmítla svou přítomnost při večeři. Dívka po svém návratu domů zamířila rovnou do svých pokojů. Musela přemýšlet nad podivným setkáním. A přemýšlela dlouho do noci.

Usadila se na postel. Opřena zády o její čelo těkala očima po místnosti. Vše, co ji obklopovalo, považovala odjakživa za pomíjivé. Prarodiče jí nikdy nic netajili. Už jako malá vnímala tu rozdílnost. Kamkoliv přišli, vnímala odsouzení. Výsměch. Nepřijetí. Kolik nocí proplakala. Malá dívka ztracená ve světě dospělých. Než všechno pochopila, zlobila se i na své rodiče. Jejich čin překračoval spořádanost

a morálku.

Mnoho dní, týdnů, měsíců uběhlo, než starý hrabě s hraběnkou usoudili, že je dostatečně stará na to, aby události předchozích let pochopila. Její zlost vůči rodičům ovšem nepolevila. Spíše naopak. Vzrostla. Oběma vyčítala, jaký osud jí svou nerozvážností předurčili. Poté přicházely dny, kdy vyčítala sama sobě nenávisť vůči matce a otci.

Jako by se nacházela v začarovaném kruhu. Ten začínal rozhodnutím rodičů a pokračoval jejím narozením či dětstvím. Následovaly pohledy a vyčlenění od lidí z jejího okolí. A znovu končil chybným rozhodnutím rodičů.

S přibývajícímí roky však pohled na toto rozhodnutí změnila. Snad to způsobila její duše. Z malého děvčátka se stávala mladá slečna. Žádný zamilovaný příběh z knih nevynechala. Sny o krásné lásce z románů jí pomohly pochopit, jak velmi se rodiče milovali. A také to, proč učinili, co učinili. Někdy měla pocit, že pokud potká hlubokou a opravdovou lásku, najde v sobě stejných pohnutek. Zkrátka, dopustí se možná stejného činu.

Taková možnost byla ovšem mizivá. Muži ve společnosti nehodlali projevit svůj zájem. Mladíci, závislí na slovech svých otců a matek, ji přehlíželi. Starší muži a ti bez závazků vůči rodinám měli spadeno na reprezentativní dívky z dobrých rodin. A ti staří stejně tak. Muži z nižší společenské vrstvy nepřicházeli v úvahu. Její dědeček odmítal souhlasit se sňatkem s obyčejným obchodníkem, sloužícím či statkářem. Přestože se choval ke svým sloužícím lidsky, přece jen trval na zachování důstojné rodinné linie. Zastával názor, že přestože nebylo manželství jeho jediné dcery řádně uzavřeno, jejich spojení s Albertovou rodinou nelze nezahrnovat do rodokmene rodu.

Přítelkyni nikdy neměla. Neměla se komu svěřovat. Nemohla přece hovořit se svými prarodiči o všem. Vyprávět jim touhy. Sny. Styděla by se.

Setkání s Alice ji zmátlo. Opravdu byla přesvědčena, že si z ní ta neznámá dívka dělá legraci. Nebylo by to poprvé. S hloupými vtípkami měla ve společnosti již dříve co do činění. Když nad tím nyní přemýšlela, musela připustit skutečnost toho všeho. Navíc ji bude očekávat

na plese. Veřejně se k ní bude hlásit. Proč?

Slečna Covington jistě patří mezi nejvyhledávanější mladé dámy sezóny. Třeba si neuvědomuje, jak takové setkání pošpiní její pověst. Přestože tvrdila o své rodině a svém smýšlení něco jiného.

Raději se Alice Covington vyhne. Ano! To bude nejlepší.

2. kapitola

Davy, hluk, lesk a především pohledy. Ty zraky říkající: *Drzost! Její přítomnost na nejdůležitější události sezóny, kdy se má rozhodnout o manželských osudech mnoha mladých dam, není vítána.*

Jako by snad panovala všeobecná obava, že i přes svůj nedokonalý původ, může zhatit vyhlídky všech přítomných a vdavekchtivých slečinek.

Než se stihla lépe porozhlédnout, již k nim kráčela slečna Covington. Po jejím boku se nacházel rovněž elegantní a pohledný muž. Široká ramena v dobře padnoucím oděvu dodávala neznámému na mužnosti. Na rozdíl od Alice měl havraní vlasy. Přesto měla pocit, že si jsou podobní. Jeho široký úsměv vhněl růžovou barvu do jejích tváří.

Hraběnka Beaufort pohlédla směrem, který tak upřeně pozorovala její vnučka. Právě v tu chvíli oba mladí lidé přistoupili do jejich bezprostřední blízkosti.

„Dobrý večer, hraběnko Beaufort. Jsem Alice Covington. Toto je můj bratr George. Snad omluvíte naši nezdvořilost, doposud jsme nebyli představeni. Avšak nemohla bych nepozdravit svou novou přítelkyni Annie.“

Stará hraběnka zůstala překvapena. A nebyla jediná. I Annie při slovu *přítelkyně* lehce strnula.

„Ráda vás poznávám. Neměla jsem nejmenší tušení o vašem přátelství s mou vnučkou. Koho by jen napadlo, že ve městě nalezne nová přátelství.“ Pohled znovu upřela na Annie.

Ta stále mlčela. Pozorovala dvojici před sebou. Oba se usmívali. Hlavou jí proběhla myšlenka, zda se umí někdy i mračit nebo být vážní. Měla něco říct. Hlas však zůstával uvězněn v jejím hrdle.

Ticho ovšem netrvalo dlouho.

„Smím vás, hraběnko Beaufort, požádat o svolení k tanci se slečnou Annie?“

„Och, zajisté.“ Nečekané, ale potěšující. Vždy doufala, že se najdou ve společnosti mladí lidé, kteří nedají na vliv svých rodin a přijmou její milovanou vnučku mezi sebe.

Annie pohlédla na babičku. Jako ve snách přijala nabízenou ruku

George Covingtona. Nechala se odvést do tanečního sálu. Pohledy těch, které mijeli, nemohli nezaznamenat. Znamenaly jediné: závist, nepřijícnost, opovržení, a především nepochopení toho všeho. Nerozuměli tomu, co viděli.

Alice a George Covington nebyli ve společnosti neznámými tváři. Kdyby byli, snadněji mohli obhájit prohřešek vůči názoru všech. A nejen názoru, ale i všeobecnému očekávání. Vážená, vlivná, bohatá a všemi ctěná rodina. V jednom z rohů stáli nápadníci dlouhé řady. Doufali v sňatek se slečnou Covington. V tom druhém matinky postrkovaly své dcery do blízkosti budoucího dědice titulu. Slečna Covington s hraběnkou Beaufort zůstaly tomu všemu stranou. Přes hluk v místnosti nebylo slyšet slova, ale obě se znatelně usmívaly. Zřejmě našly společnou řeč. Mezitím budoucí hrabě, místo zájmu o kysele se tvářící slečinky, držel ve svém náruči dívku, jež vzešla z nemanželského lože. Večer nemohl přinést nic podivnějšího. Společnost byla rozrušena z výjevu, který viděla. Jejich rozpoložení se ovšem skrývalo všem, kterých se mělo dotýkat.

„Jste velmi milá, mladá dáma. Jsem moc ráda, že právě ve vás našla Annie přítelkyni. Můj manžel by sdílel stejný názor. Město však nemá v oblibě. Raději se navrátil na venkov.“

„Děkuji. Doufám, že se s ním v budoucnu shledáme. Můj otec také nesetřval příliš dlouho. Město mu nepřekáží, ale nerad nechává správu panství bez dohledu.“

Hraběnka s úsměvem přikývla.

„Ach, takový byl i Edmund, když byl ještě mladíkem. Kolik plesů my protančili. Ale povinnosti a správa panství jej vždy přiměly k návratu. Kam jen to mládí uteklo. Nyní je nadevše klid i ticho venkova.“

Alice se upřímně zasmála.

„Upřímně musím říci, že se již také těším na otce a návrat na Covington. Což mi připomíná prosbu, kterou k vám mám.“

„Prosbu?“

Dívka přikývla.

„Ano. Ráda bych vás požádala o Annie. Tedy přesněji o váš souhlas s jejím odjezdem na naše panství.“

„Na vaše panství?“ Stará dáma znejistěla.

„Omlouvám se, pokud jsem vás nějak zneklidnila. Vidím, že má prosba vyvolala nejistotu ve vaší tváři. Ještě jednou se omlouvám.“

„Neberte, prosím, má nynější slova ve zlém, jen bych vaši prosbu neočekávala. Nejen od vás. Od nikoho. I vaše přátelství s mou vnučkou je...“ Na okamžik se odmlčela. „Tak nečekané. Možná mi na mysl vyvstaly zbytečné obavy. Já i můj choť jsme od jejího narození navyklí zůstat poblíž. Nikdy se od nás nevzdálila. Potřebovala naši ochranu. Neuměla přehlížet zlé řeči lidí. Moc si je připouštěla do své mysli i k srdci.“

„Já vám rozumím. Chápu vaše obavy. Já i můj bratr jsme slyšeli mnohé řeči. Avšak právě proto soudím, že bude pro ni jen dobře, když spolu s námi na čas zavítá na naše panství. Osobně se postarám, aby jí u nás nic nescházelo. Kdykoliv ji můžete i se svým choťem navštívit. Rádi vás přivítáme.“

Hraběnka musela připustit, že na slovech mladé dívky je mnohé pravdy. Mít přátele a někam patřit mohlo její vnučce pomoci v její melancholické náladě, která ji zaplavovala poslední dny čím dál tím víc.

„Pokud bude Annie sama chtít, vaší prosbě ráda vyhovím.“

Tančící pár nemohl tušit, o čem obě ženy právě hovoří. Jejich rozhovor se vznášel v jiném duchu.

„Všichni nás pozorují.“

George se na svou tanečnici usmál.

„Vadí vám to?“

„Už jsem si zvykla, ale pro vás tato skutečnost nevyznívá příliš lichotivě.“

„Opravdu?“ předstíral udívenost nad tímto sdělením. „Já měl za to, že bych jejich pohledům neunikl nikdy. Bez ohledu na to, kdo je mou tanečnicí. Všichni postávají po stranách tanečního prostoru. Pozorují dění kolem. Také hluboce rozmlouvají a hlavně pomlouvají.“

„Dobře víte, jak jsem svá slova myslela. Pohledům samozřejmě nelze uniknout. Avšak je značně rozdílné, zda jde o pohledy přející či opovrhující.“

Zakroutil hlavou na nesouhlas.

„Pohled je stále jen pohled. Ať je zamýšlen tak či onak. A to jak vědomě, tak i nevědomě.“

Zahleděla se mu do očí. Celá tato situace byla tak nečekaná. Zvláštní. Stále všemu dost dobře nerozuměla.

„Stal jste se díky tomu námětem hovorů. Přestože o mě neprojevujete svůj zájem. Je zde spousta dívek, které čekají na tanec s vámi.“

„A na to jste přišla jak?“

„Myslíte na to, že je zde spousta dívek, které touží s vámi tančit a provdat se za vás?“

Znovu se na ni záhadně usmál.

„Ne. Myslím vaše sdělení: *Přestože o mě neprojevujete svůj zájem.*“

Kdyby ji nesvíral v pevném náručí, zůstala by zajisté stát jako socha. Jeho slova ji přiměla klopýtnout. Ztrácela pevnou půdu pod nohama. Silněji sevřela jeho paži a on umocnil svůj úchop v jejím pase. Snad ani ti nejvnímavější přihlížející nemohli zaznamenat její zaváhání při tanci.

„Proč to všechno děláte? Má se jednat o nějaký hloupý žert? Nebo sázku? Nejdříve vaše sestra a nyní i vy...“ Nejraději by ihned utekla. „Měla bych se vrátit ke své babičce. Tance již bylo dost.“ Chtěla se vymanit z jeho náručí. Navzdory skandálu, který mohl její čin vyvolat. On ji však nehodlal pustit.

„Vždycky jste tak nedůtklivá?“

„Já nejsem nedůtklivá!“

„Dobrá, možná jen trochu. Rozumím. Všechny ty ústrky a výsměchy společnosti vám dávají jistou oprávněnost k podezřívavosti. Ale ničeho se nemá přehánět. Můžete pak snadno od sebe odehnat ty, jež neprojevují nekalé úmysly. Opravdu se dá tak těžko uvěřit skutečnosti, že se i ve vašem okolí nachází lidé, kteří nepřihlíží k názorům druhých? Všichni vás odsuzují, a přitom nikdo z nich nikdy nezpochybnil, kdo je vaším otcem. Všichni šíří zvěsti o činu vašich rodičů před jejich svatbou, a přesto snižují váš původ. Nikdo nezpochybňuje ani to, že váš manžel jednou převezme značné majetky hraběte Beaufort. Přesto vás jako vhodnou manželku zapuzují. Zvláštní, že ano? Jak

dvojsečná situace. Jste krásná. S majetky po prarodičích. Původem, který nikdo nezpochybňuje. Přesto se vám dostává jen vyčlenění. Od-souzení. Straní se vám dámy i jejich dcery.“

Na jeho slova již nestihla odpovědět. Hudba utichla a on ji odváděl z tanečního parketu.

„Hraběnko Beaufort, bylo mi ctí zatančit si s vaší vnučkou. Je okouzlující tanečnicí.“ Uklonil se staré dámě. Rovněž věnoval Annie záhadný pohled, jehož význam nedokázala prohlédnout. Snad souvisel se sdělením, které náhle pronesla jeho sestra: „Jsem moc ráda, že hra-běnka souhlasila s mou prosbou.“

Dívka pohlédla na svou babičku.

„Jakou prosbou?“

„Slečna Covington mě požádala, zda bych souhlasila s tvou návště-vou na jejich panství. Pokud budeš souhlasit, nemám proti tomu námi-tek.“

Zrak hraběnky, Alice i George se nyní upíral na zaskočenou dívku. Všichni společně vyčkávali na její odpověď. Ta se však nemohla roz-hodnout ihned. Zaskočilo ji setkání s dětmi hraběte Covington. Jejich slova o přátelství. Rozhovor při tanci. To náhlé pozvání na neznámé panství.

„J-já ne-ne-nevím. Mu-musím si to rozmyslet.“

3. kapitola

Krajinu míjející za oknem kočáru již dávno nepoznávala. Doposud znala jen rodné panství, cestu do Londýna a zpět, případně dům ve městě.

S babičkou se rozloučila hned dalšího rána po plese. Po jejich návratu domů vůbec nespala. Rozmýšlela nad návrhem slečny Covington. Přemítala až do rána, zda má nebo nemá odjet spolu s nimi. Nakonec usoudila, že je to možná její jediná příležitost, jak se někam podívat, něco zažít, vidět i jinou část země. Když scházela na snídani, byla již plně rozhodnuta. Stará hraběnka souhlasila. Nechala zabalit své vnučce věci na cestu. Nyní tak seděla v kočáře spolu s její novou přítelkyní, která během ubíhající cesty sdělovala dívce vše, na co se mohla těšit po příjezdu na jejich panství.

Annie vnímala její slova jen sporadicky. Soustředila se na vjemy, které vnímala za okny. Zpozorněla až v okamžení, kdy dívka vedle ní téměř vykřikla: „Právě jsme přejeli pomyslné hranice. Zanedlouho budeme doma.“ A jelikož se jí dostalo jen slabé odezvy, neodpustila si navázat otázkou: „Děje se něco? Po většinu cesty jsem hovořila jenom já.“

Co mohla odpověď? Snad... nejsem zvyklá na někoho s vaší povahou. Upovídaného. Živelného. Bezstarostného.

Skoro neznatelně zakroutila hlavou. Spíše sama pro sebe než pro její budoucí hostitelku.

„Já ani nevím. Nejspíš nejsem zvyklá takto cestovat.“

Její slova dopadla na úrodnou půdu. Alice ihned a s nadšením odpověděla: „Musíme vše tedy dohnat. Uskutečníme mnoho výletů. Podíváme se i na odlehlá místa. Bude to báječné –“

Než stihla začít vyjmenovávat snad všechna místa v okolí, stále nejistá dívka ji přerušila: „Opravdu nebude vašemu otci vadit má přítomnost? Připadám si trochu jako nezvaný host. Všechno je tak náhlé. Třeba nebude souhlasit s přítomností, pro něj, cizího člověka.“

„Nejsi žádný nezvaný host! Pozvali jsme tě s Georgem jako naši přítelkyni. Můžeš zůstat tak dlouho, jak jen budeš chtít. Otec nebude namítat nic. Navíc jsem jej o tvém příjezdu zpravila v dopise. Nechala

jsem pro tebe připravit pokoj. Hrabě je sice často uzavřený a pracovně velmi vytížený, ale když už se připojí ke společnosti, je velmi milý společník.“ Formálnost byla ta tam.

Než mohla Annie vyjádřit další ze svých obav, spatřila za oknem kočáru honosné sídlo.

„Vítej na Covington.“

Kočár zastavil před velkým schodištěm. George, který svou sestru a Annie doprovázel na svém koni, seskočil a oběma dívkám pomohl vystoupit.

Dívka zůstala v úžasu. Z dálky bylo sídlo vskutku působivé. Z blízka však ještě úchvatnější. Sídlo svého dědečka považovala za okázalé. Velmi důstojné. Ale tohle předčilo všechny její představy. Byla tak zabráná do prohlížení toho všeho, že ani nevnímala otázky, které Alice pokládala. Zda se jí zde líbí. Nebo zda si všimla přilehlého parku.

Prvně ani nezaznamenala, že po schodišti schází muž, s nímž oba sourozenci nezapřeli svou podobu. Až když ucítila dloubnutí od své přítelkyně, zachytila opakovaná slova přivítání hraběte Covington.

„J-já oml-omlouvám se. Vaše sídlo je opravdu nádherné. Děkuji za milé přivítání. Alic...“ zarazila se. Nevěděla, jak velmi si na zdejším panství potrpí na formálnost. Raději se rychle opravila. „Slečna Covington trvala na mém pozvání. Snad má přítomnost zde nebude pro vás přítěží.“

Pán domu nervózní dívku mlčky pozoroval. Poté jen lehce zakroutil hlavou.

„Vidím, že má dcera v dopise nepřeháněla. Milá, ze všeho nesvá a s velkým zřetelem na názory druhých. Formálnost je jistě pěkná věc, avšak mezi přáteli ji netřeba přehánět. Ujišťuji vás, slečno Beaufort, že znám své děti velmi dobře. A oni mne. Neměly tedy žádných pochyb o mém souhlasu s vaším pobytem zde. Stejně tak i já věřím jejich úsudku. Přijměte tedy naši pohostinnost a buďte našim hostem, jak dlouho budete chtít.“ Náhle se zasmál zvučným a příjemným smíchem, který znala od jeho dětí. „Musím vás však varovat. Pokud budete chtít odjet hned zítra, má dcera vás jistě nepustí. Určitě vám zabaví cestovní plášť a zavazadla do té doby, než projedete všechna

